

DOSTATCZEK (1) *sb m*

dostatczek (1), [**dostateczek**].

o oraz oba e prawdopodobnie jasne; a jasne.

A sg dostatczek (1), [dostateczek].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Dem. od „dostatek” ‘dobrobyt, zamożność, zasobność’ (1) :

A zwałzczá ielli ielzcie będziefz miał iáki dofhátczek około fiebie. Thu cie iedni pociągną do miłości/ drudzy do Muzyki. RejZwierc 25; [Wielka podporá ftárości/ gdy kto ma dostáteczek iáki táki: Lecz gdy do ftárości przyftąpi niedoftátek/ nie może być gorfza nędzá. PlutBBud F (Linde).]

TK